

A woman with long brown hair styled in a bun, wearing a white off-the-shoulder wedding dress with lace detailing and a large brooch at the neckline. She is sitting on an ornate white sofa with gold-colored decorative elements. The background is a bright, slightly blurred interior with light-colored walls and curtains.

Nešťastná nevesta

Janna MacGregorová

*Občas sa ponuka na sobáš neodmieta.
Hlavne sa dostať pred oltár!*

IKAR

Nešťastná nevesta

Janna MacGregorová

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Janna MacGregor
THE BAD LUCK BRIDE

Copyright © 2017 by JLWR, LLC.
Published by arrangement with St. Martin's Press
All rights reserved.
Translation © 2019 by Miriam Ghaniová
Cover design © 2019 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6715-2

*Venujem Gregovi,
autorovi môjho
romantického života*

Podakovanie

Mojej úžasnej agentke Pam Ahearnovej, ktorá čítala príbeh Claire a Alexa a zariadila, aby sa moje sny stali skutočnosťou. Mojej skvelej editorke Holly Ingrahamovej, ktorá mi pomohla zmeniť Alexa na niekoho mimoriadneho. Bez tvojej vízie a geniality by ten chudák možno ešte vždy sedel v študovni a čakal na ďalšiu fľašu whisky. Jennie Conwayová a zvyšok úžasného tímu z vydavateľstva St. Martin's Press, ste ako čarovný prášok, po ktorom sa všetko trbliece.

Mnohí autori prirovnávajú svoju prvú knihu k pôrodu, k vyprevaďeniu prvorodeného dieťaťa do školy, k operácii zuba alebo vravia, že na nej bolo práce ako na kostole. To všetko je pravda.

Tak či onak, otvoril sa mi nádherný nový svet plný priateľstiev, za ktoré budem naveky vďačná.

Ďakujem ti, Eloisa Jamesová. Tvoj čas a spoločnosť na nádhernom seminári v Toskánsku ma naučili veľa a nikdy na to nezabudnem.

Cathy Maxwellová, ďakujem, že som vďaka tebe uverila v svoje schopnosti.

Sabrina Jeffriesová, Maggie Robinsonová a Alexandra Hawkinsová, aj vám patrí moja nekonečná vďaka.

Posledné ďakujem je pre Wilmu alebo skôr Willie, moju milujúcu mamu a ženu, ktorá ma uviedla do víru regent-ských romancí. Viem, že si určite vedela o tých knižkách, ktoré som si počas strednej školy schovávala pod posteľou. Teraz môžem povedať, že som sa z nich učila. Lúbim ťa.

Prvá kapitola

*Január 1811
Dorchester*

Surový vietor bičoval Alexandrovo telo a oberal ho aj o posledné zvyšky súcitu. Ako markíz z Pembrooku sa celé roky snažil zdokonaľovať v umení trpezlivosti. Dnešok však dokázal, že to bola iba strata času.

Mal sa vykašľať na lekcie trpezlivosti a venovať sa radšej komplikovaným postupom pomsty. Už nikdy nebude považovať za samozrejmé, že keď je niekto jeho priateľom, tak ho nemôže zradiť. Pusté zasnežené pole bolo dokonalým miestom na duel. Len metre ho delili od lorda Paula Barstowa, muža, ktorý zničil jeho rodinu.

Alexov hnedák sa v silnom vetre prisunul bližšie k valachovi lorda Paula. V tomto nečase a z takej diaľky nevyvolávala lordova tvár v Alexovi nijaké spomienky z detstva. V mladosti boli doslova nerozluční. Spoločne prechádzali všetkými životnými míľnikmi, vzájomne sa tešili z úspechov a trpeli spolu pri zlyhaniach. Ich priateľstvo malo trvať až do smrti. Namiesto toho zomrelo vtedy, keď Alex našiel sestrin list na rozlúčku, v ktorom vysvetľovala dôvod svojej samovraždy.

„Alice je mŕtva.“ Hnedák prestúpil z nohy na nohu a vyfúkol obláčik pary. Alex ho bezmyšlienkovite potľapkal po krku. Nemalo zmysel otáľať. Od silnejúceho severáka ho pá-

lili oči, ale odmietal sa odvrátiť. „Pochoval som ju pred dvomi dňami.“

Lord Paul naklonil hlavu a vystrel si prsty v rukaviciach. „Je mi ľúto tvojej straty.“

Alex pripisoval svoju otupenosť žiaľu a mrazivému počasiu, ktoré trvalo už týždeň. Potlačil v sebe zúfalstvo a premohol aj hnev, ktorý ho pomaly oberal o zdravý rozum. Aj keby mal v snahe o spravodlivosť pošpiniť sneh vlastnou krvou, stála by mu táto obeť za pokoj, ktorý by konečne našiel. Žlč cítil až v hrdle. Sťažka preglgol, aby ju potlačil späť.

Alice Aubrey Hallworthová, jeho najmladšia sestra, ležala v rodinnej hrobke Pembrookovcov. Ešte pred týždňom sa očarujúco smiala a pri večeri zabávala celú rodinu. Ospravedlnila sa, len čo dojedli, a pred spaním si dala povzbudzujúce tonikum.

Už sa nikdy nezobudila.

Nič po nej nezostalo, iba lord Paul, príčina jej záhuby. Nikdy nepochopí, ako mohol jeden zhýralý chlap zničiť také mladé dievča. Namáhavo sa nadýchol v zúfalej snahe potlačiť bolesť ešte hlbšie do seba.

Pevne zovrel opraty. „Čakala tvoje dieťa.“

Z diaľky sa ozvali zvuky narúšajúce ticho zasneženého poľa. Od západu sa k nim cez zľadovatenú pláň blížil muž na čiernom koni. Čas bol rozhodujúci. Lord Paul musel súhlasiť s duelom ešte pred príchodom Nicholasa St. Mauera, grófa zo Somertonu. Urobil chybu, keď Somertonovi prezradil svoj plán.

„Odkiaľ vieš, že to dieťa bolo moje?“ spýtal sa Paul obraným tónom.

„Nechala odkaz. Napísala mi v ňom, aby som ti to nekládol za vinu. Lenže teraz, po všetkých tých chvíľach, čo som vás na jesenných poľovačkách a večerách videl spolu...“ Pri tých spomienkach sa mu až zdvihol žalúdok. „Bola šťastná. Vôbec som nerátal, že by to mohlo takto dopadnúť.“

Alex čakal, že Paul prejaví nejaké výčitky svedomia, že sa aspoň spýta, či Alice netrpela. Mlčal. Ťažoba dvoch pištolí vo vreckách bola v dnešný deň Alexandrovou jedinou útechou.

Za ten čas Somerton prešiel už polovicu vzdialenosti k nim. Spod kopýt cválajúceho koňa vyletúvali do vzduchu oblaky snehu.

„Je to nešťastná udalosť.“ Lord Barstow zažmúril smerom k jazdcovi.

„To teda je.“ Alex sa napäto naklonil dopredu. Bojoval s túžbou siahnúť do vrečka a vybrať jednu z tých pištolí. Namiesto toho radšej prehováral svojho koňa, aby ostal stáť len niekoľko centimetrov od Paulovho valacha. „Urob mi aspoň tú láskavosť, že sa na mňa pozrieš.“

Lord sa ani nepohol.

Neutíchajúca potreba vymámiť z neho priznanie a ľútosť Alexa nútila, aby pokračoval. „Ako si si trúfol Alice zvieť a potom ju opustiť ako nejaký odpad z ulice? Ako si jej mohol ešte aj urobiť dieťa?“

„Predpokladám, že ak ti poviem, že s tým nemám nič spoločné, táto situácia sa nijako nezmení.“ Paul konečne pozrel na Alexa. „Usilovala sa ma...“

„Choď do pekla!“ Alexov hlas sa niesol pustým poľom ako výstrel. „Prečo si s ňou neostal? Mal si sa zachovať čestne a oženiť sa s ňou.“

Po jeho posledných slovách lord Paul celý zbledol. „Opatrne, Pembroke. Nerob unáhlené súdy, ktoré by si mohol ľutovať.“

„Nuž, tak to vyriešme, tu a teraz.“ Skôr než stihol Alex dopovedať zvyšok výzvy, gróf zo Somertonu docválal až k nim a prudko zastal.

Paul zdvihol ruku k tvári, aby sa ochránil pred snehom, ktorý zviera rozvírilo.

Gróf nasmeroval svojho vraníka medzi dvoch chlapov a ich kone. Stisol čelusť a premeral si ich prižmúrenými očami. „Pembroke, to stačí!“

„Pôsobivý príchod, Somerton.“ Lord Paul sa provokačne usmial. „Prišiel si ho zachrániť? Neskoro. Tvoj priateľ je už na polceste do pekla.“

„Mal by si odísť,“ vyhlásil Somerton zastreným hlasom. „Hneď.“

Alex sa odmietal zmieriť s tým, že ich takto prerušil. Lord Paul bol predsa iba jeho starosť. „Dnes večer zaplatíš za svoju zradu.“ Pokojne sa potom v snemovni lordov postaví pred tribunál a bude sa zodpovedať za vraždu muža v čestnom dueli.

Somerton mu zablokoval výhľad a chytil koňa za uzdu. „Pembroke.“ Jeho priateľ hovoril pokojne a vážne, akoby sa pokúšal skrotiť divé zviera. „Alex, no tak, človeče.“

Nech už si v minulosti získal Somertonovu oddanosť čímkoľvek, dnes to bolo preňho ako prekliatie. Jediný raz potiahol opraty a vytrhol ich grófovi z ruky. „Nie. Dokončím to. Či už takto, alebo nejako inak.“ Rozhodol sa, že v tento deň sa s Paulom poráta za jeho zradu, a nemienil ustúpiť. Obrátil sa k nemu. „Myslím si, že luxus v podobe lekárov alebo sekundantov si môžeme odpustiť.“

Somerton sa pohol s koňom ešte kúsok dopredu. „Odídte, lord Paul,“ prikázal. Zdvihol ruku, aby buchol jeho valacha po zadku, a vtom akoby na povel prestalo snežiť.

„Nepleť sa do toho, Somerton!“ Alexov krik vystrašil zopár vtákov, ktoré vyleteli z neďalekého lesíka.

Skôr než gróf spustil ruku, valach vyrazil vpred v ústrety prichádzajúcemu súmraku a lord Paul sa stratil medzi stromami.

Alex pravou rukou zovrel rukoväť pištole. Ako ju vyťahoval z vrečka, v tej najnevhodnejšej chvíli sa v ňom zrazu ozvalo svedomie. Potichu zakliahal a pustil zbraň.

Sneh tlmil všetky zvuky okrem tichého zavrzgania Somertonovho koženého sedla, keď sa v ňom pokrútil. Alexov žiaľ, ešte vždy taký čerstvý, opantával každý jeho nádych, všetky jeho myšlienky či akýkoľvek záblesk nádeje do budúcnosti.

Takto už nemôže žiť. Musí nájsť nejaký spôsob, ako prinútiť lorda Paula pykať za jeho hriechy. Spomienky na Alice, kedysi takú veselú a nevinnú, boli teraz pošpinené.

V tej chvíli sa spustil dážď so snehom. Zdvihol tvár k sivej oblohe a prijímal ostré ihličky, ktoré mu dopadali na tvár. Keď si zvykol na bodavú bolesť, pokojným hlasom prerušil ticho. „Pripravím ho o všetko. Je mi jedno, akú cenu za to zaplatím. Všetko, čo mu je drahé, bude moje.“

Druhá kapitola

*Apríl 1812
Londýn, herňa Reynolds*

Lord Petey si neprestával plieskať rukavicami do dlane. Znovu a znovu. Ten pohyb Alexovi pripomínal nahnevajúcu mačku, ktorá nervózne krúti chvostom, keď ju pes zaženie do kúta.

„Prečo si to za mňa vyplatil?“ spýtal sa Paul neveriacky.

Alex zdvihol obočie a pousmial sa, aj keď na tej situácii nebolo nič vtipné. „Nemusíš mi ďakovať.“

Lord prižmúril ľadovomodré oči. „To by skôr zamrzlo peklo.“

Alex si nevšímal jeho soptenie a z vrečka vytiahol poskladaný list papiera. „Súhlasil som, že vyplatím všetky tvoje dlhy z hazardu vrátane toho dnešného. Výmenou za to chcem tvoje dorchesterské panstvo, Willow House.“ Stíšil hlas a podal dokument svojmu nepriateľovi. „A navyše mi podpíšeš toto.“

Paul mu vytrhol papier z ruky. Nevenoval pritom ani jediný pohľad Alexovým právnikom, ktorí práve vošli.

Alexandrovi spadol z pliec obrovský balvan. Dnes večer, po celých mesiacoch vymýšľania vhodnej odplaty mohol napokon slobodne dýchať. Konečne učinil zadosť svojej cti. Alice ani jej dieťaťu to život nevráti, ale aspoň sa pomstí za Paulovu zradu.

Snažil sa ostať pokojný, ale najradšej by tomu sviniarovi jednu vrazil. „Podpíš to a sme vyrovnaní. Nemusíš sa báť svojich veriteľov a celého tohto hanebného cirkusu, ktorý si na-robil.“

Lord Paul dočítal a zdvihol hlavu. „Ty prekliaty bastard! Ak sa vzdám lady Claire, nebudem môcť splatiť svoje dlhy. To môžem rovno vyhlásiť krach.“

„Ona nech ťa už netrápi.“ Keby to záležalo na ňom, za-riadil by, aby oňho už nijaká žena ani nezavadila pohľadom.

Paulov našťavaný výraz na kratučký okamih vystriedala pa-nika. Hoci bleskovo opäť zmizla, Alex vedel, že trafil na cit-livú strunu. „Ak zničíš mňa, zničíš aj lady Claire. Nemôže si dovoliť škandál z ďalších zrušených zásnub. Navyše, nechcela by odísť, aj keby som ju nútil.“

„Čo tým chceš povedať?“ Alex sa naklonil ponad hrací stôl potiahnutý zeleným súknom. Stálo ho každý kúsok sebakon-troly, aby toho lotra pred sebou nezabil. Už len pri myšlienke na to, že zneuctil ďalšiu mladú ženu, mu vrela žľč. „Dávaj si pozor, čo povieš. Ak sa vojvoda z Langhamu dopočuje...“

„Nebud' taký suchár. Pravdaže som ju mal,“ povedal s úškr-nom. „Dokážeš ma prinútiť, aby som to podpísal, ale načo by to bolo? Ak treba, môžem sa s ňou oženiť pokojne aj zaj-tra. Bude nadšená, aký som ohromný romantik.“

„Ak sa o to pokúsiš, dozviem sa to. Za akýkoľvek hlúpy ťah z tvojej strany ťa odovzdám naspäť tvojim veriteľom. Počul som, že je to pomerne nevyspytateľná partia so sklonmi k ná-siliu.“ Napodobnil Paula a tľapol si rukavicami do dlane. Ostrý zvuk sa ozval miestnosťou ako plesknutie bičom po holej koži.

Lord nenávistne zagánil na Alexa. Už mu vôbec nezáležalo na tom, či ho niekto uvidí. Obaja dobre vedeli, že inej cesty niet. Paul namočil brko do atramentu a podpísal sa.

Alexander si s predstieranou nenútenosťou vzal dokument naspäť a posypal podpis pieskom.

Paul sa naklonil k nemu. „Netušil som, že ti stojím za toľkú námahu a peniaze.“

„Ty nie, ale Alice.“ Alex sa nadýchol, aby sa upokojil a pozbieral v sebe všetku trpezlivosť, ktorá mu ostala. „Mal si hrať ešte mizernejšie. Musel by som zaplatiť viac.“

Prehodil si cez plecia sivý kabát a vybral sa aj s listinou k dverám. S každým krokom z neho opadávalo čoraz viac ťažoby. Vlastné výčitky svedomia však ostali a ďalej ho trýznili. Mal sa o Alice lepšie starať. Príliš ho pohltili každodenné úlohy súvisiace s rodinným majetkom a nehnuteľnosťami, a tak si dal ujsť množstvo príležitostí, keď mohol tráviť čas s ňou. Aké boli jej nádeje do budúcnosti? Tešila sa na svoj vstup do spoločnosti? Už sa to nikdy nedozvie. Mal si všimnúť, že jej veselosť a humor boli jedine obyčajnou maskou, za ktorú skrývala bolesť.

Poslednýkrát pozrel na lorda Paula. Ten bastard si čoskoro uvedomí, ako ho práve zničil. „Som rád, že som ťa vtedy nezabil. Bolo by to pre teba príliš jednoduché. Takto budeš trpieť, tak ako trpela Alice.“ Zhlboka vdýchol pach cigarových ohorkov, lacného alkoholu a Paulovho zúfalstva. Bude si ho pamätať až do konca života. Po prvý raz, odkedy našiel Alice mŕtvu, mal pocit, že znovu žije.

Jeho právnici by vedeli dopodrobna rozobrať každú jednu klauzulu dokumentu, ale jemu stačilo pomenovať to aj oveľa jednoduchšie. Skrátka lorda Paula zničil. Posledným klincom do rakvy bude jeho účasť na dnešnom plese, kde požiada lady Claire o ruku.

Paul zruší zasnuby a bude ho potrebovať.

Usiloval sa pritom nemyslieť na to, že on ju potrebuje rovnako, ak nie ešte viac.

Bol tu však jeden problém. Musí ju presvedčiť, aby riskovala škandál a dala svojmu štvrtému snúbencovi košom.

Alex sa na ples lady Anthonyovej celkom tešil. Zvyčajne ho takéto udalosti nudili na smrť, ale dnešok bol výnimkou. Nevedel sa dočkať, kedy si zatancuje a porozpráva sa s lady Claire, so ženou, ktorú chcel presvedčiť, aby sa zaňho vydala. Z balkóna na poschodí si prezeral tanečný parket. Tanečníci práve dotancovali, no ladné pohyby elegantných dámskych rób Alexa vôbec nezaujímali. Jeho pozornosť dnes priťahovala jediná žena.

Tú žiarivú korunu mahagónových vlasov spoznal kdekoľvek. Keď sa s ňou naposledy stretol, bola vysoké nemotorné dievča, ktoré mu pripomínalo nezbednú mladú kobyľku. Teraz mu však pri pohľade na ňu až naskočili zimomriavky. Už to nebolo nijaké dievča, ale krásna dospelá žena.

Lady Claire Cavenshamová, jediné dieťa nebohého vojvodu z Langhamu, sa práve smiala spolu so skupinkou iných mladých žien. Z kúta miestnosti k nej podišiel komorník s odkazom. Červenú pečať rodiny Barstowovcov spoznal Alex aj z poschodia.

Zmocnila sa ho hrôza a razom mu zovrelo žalúdok, akoby doň dostal úder. „Bastard,“ zašomral si Alex popod nos. Ten naničhodný lotor nemal v sebe ani toľko cti, aby jej to povedal osobne.

Komorník podišiel bližšie k nej a čas akoby sa odrazu vliekol slimačím tempom. Ako sekundy pred nejakou haváriou koča. Človek videl, že sa stane niečo hrozné, ale nemohol tomu nijako zabrániť.

Lútosť mu opantala myšlienky. Ona za to predsa vôbec nemohla. Rýchlo zbehol po schodoch v snahe aspoň trochu zmierniť škody. Bolo by vrcholne nevhodné, keby sa bezhlavo prehnal davom hostí až k nej, no predsa cestou odignoroval niekoľko pozdravov od priateľov, ktorých minul. Od záchrany ho delilo už iba necelých šesť metrov.

„Pembrooke! Čo tu, dopekla, robíš?“ zvolal radostne lord

Frederick Honeycutt a postavil sa mu do cesty. „Nevidel som ťa celé roky. Predpokladám, že si ideš do salónika zahrať karty.“

„Teraz nie, Honeycutt. Nájdem ťa neskôr.“ Letmo kývol hlavou na pozdrav, obišiel ho a pokračoval k lady Claire.

Komorník k nej zdvihol striebornú tácku s odkazom. Zamyslene sa zamračila a vzápätí vytreštila oči. Zjavne aj ona spoznala farbu pečate. Bleskovo však svoje obavy zamaskovala. Pousmiala sa, prikývla a vzala si lístoček.

Vzdialila sa od priateľiek, a keď prstom rozlomila pečať, Alexovi znovu zovrelo žalúdok.

Dopekla. Claire by to najradšej zakričala na celý Londýn. Pokrčila lístoček v ruke a ostré okraje papiera sa jej aj cez krémove rukavičky zabodli do pokožky ako bolestivá pripomienka toho, čo na ňom stálo.

Odkaz od jej štvrtého snúbenca. Krátky, strohý. Lord Paul ju svojím odporne úhladným rukopisom informoval, že sa nezúčastní na verejnom oznámení ich zásnub. Neznamenalo to nič viac a nič menej než to, že jej vyhliadky na manželstvo boli opäť v troskách.

Iste, nemilovala ho, ale mala ho rada aspoň ako priateľa. Časom by sa ho možno naučila ľúbiť. Lenže to sa už nikdy nestane.

Zmocnila sa jej nenávisť.

Mohla si pridať do zbierky ďalšie zrušenie zásnub. Zahanbene sklonila hlavu a pohľadom spočinula na krásnych šatách, ktoré si obliekla na túto špeciálnu príležitosť.

Už o hodinu si plánovala s Paulom zatancovať pred všetkými hosťami a navždy prelomiť kliatbu, ktorá ju dosiaľ sprevádzala. Jediné, čo ju teraz čakalo, bolo poníženie, keď sa všetci dozvedia o ďalšom fiasku. A tentoraz to budú mať prítomní z prvej ruky.

Jediné, čo kedy chcela, bola vlastná rodina. Aby ju mala, musela by sa vydať. Pravdupovediac, nezáležalo jej veľmi na tom, koho si vezme. Jednoducho po tom túžila.

Zažmurkala, či sa jej to celé náhodou len nesnívalo. Slovo nešťastie ani zďaleka nevystihovalo momentálnu situáciu. To by sa dalo povedať pri prvých dvoch zrušených zásnubách. Tentoraz bolo oveľa presnejšie označenie katastrofa. Hrozila sa tých pohrdavých pohľadov a úškrnov, keď ľudia zistia, že jej štvrtý snúbenec si napokon vzal všetky odporúčania k srdcu a ušiel od nej.

Nech žije kľatba lady Claire.

Nepatrila medzi ženy, ktoré by sa vzdávali, no teraz by zo všetkého najradšej ušla preč. Prinútila sa však pokojne usmiať, hrdo zdvihla hlavu, ako sa na vojvodovu dcéru patrilo, a pomaly sa začala vzdávať od sesternice Emmy a jej priateľiek. S každým ďalším krokom zrýchľovala, aby sa čím skôr dostala preč od hostí, ktorí sa pri nich zhromaždili.

Rýchlo sa zvrtila k dverám a vtom pocítila v chrbte ostré bodnutie servírovacieho podnosu a začula hlasné rinčanie skla. Ostrý zvuk sa ozýval celou sálou o to hlasnejšie, že orchester mal práve prestávku. Claire zavrela oči a otvorila ich až po pár sekundách, aby sa pozrela na tú škodu. Tanečníci, debutantky, vdovci a vdovy, všetci odrazu upierali pohľady na tú pohromu. Cítila, ako jej razom vzbĺkli líca.

Pozrela na nešťastného komorníka, ktorý držal prevrátený podnos. „Prepáčte. Bola to moja vina. Neublížili ste si?“

Sluha pokrútil hlavou. „Vy mi prepáčte, milady.“ Sklonil sa a začal zbierať črepiny.

So stiahnutým žalúdkom obrátila zrak späť na tanečný parket. Väčšina hostí sa vrátila k tomu, čo robila predtým, len tí, ktorí boli najbližšie, na ňu ďalej civeli. Zbadala aj zopár úškrnov nad jej zahanbujúcim pokusom o útek.

„Claire, stalo sa niečo? Vyzeráš trochu rozrušene.“ Sester-

nica Emma zastala vedľa nej s oslnivým úsmevom na perách, ktorý rozžiariť celú miestnosť.

Keby jej prezradila, čo sa dozvedela pred niekoľkými okamihmi, úsmev by razom vystriedali starosti, ktoré by sa jej z tváre už nevytratili. „Všetko je v poriadku, len som chcela ísť trochu na vzduch.“

Emma prikývla a zlatisté kučery sa jej pritom zatrblietali vo svetle sviečok. „Chápem, že si nervózna. To je prirodzené. Už sa neviem dočkať, kedy to konečne oznámite. S radosťou si dám pohár šampanského. Možno aj dva.“ Spokojne ju potľapkala po ruke a vrátila sa k priateľkám.

Jej teta so strýkom plánovali dnes večer predniesť prípitok na jej budúce šťastie. Už sa aj pýtali lady Anthonyovej, či môžu urobiť vyhlásenie. Chvalabohu, že nespresnili, čoho sa bude týkať.

Komorník v livreji, ktorý priniesol odkaz, stál po jej boku, pripravený pomôcť. Čierne-zlatá rovnošata mu ladila s výzdobou sály. Pripomínal včelu robotnicu v bzučiacom úli. Ostatní sluhovia v podobných uniformách chodili po sále a obsluhovali hostí. Miestnosťou sa ozvali prvé tóny štvorylky.

Sluha sa krátko uklonil. „Milady, budete na odkaz odpovedať?“

Kde vlastne bol? V tom zmätku jej musel kdesi spadnúť. Stačil jediný bleskový pohľad na zem a zbadala ho ani nie meter od seba.

Sklonila sa, aby ho zdvihla, a v tom istom okamihu sa k papieriku načiahla veľká mužská ruka.

Vzápätí sa s neznámym mužom zrazili hlavami a do pravého spánku jej vystrelila ostrá bolesť. Zhrozená svojou nešikovnosťou sa odťahla. Čo sa dnes ešte mienilo pokaziť? Aspoňže pritom nespadla na zadok. „Ospravedlňujem sa...“

Zvyšok vety sa rozplynul, keď si všimla, ako na ňu hľadí pár strhujúcich sivých očí. Bez premýšľania mu vytrhla pa-